

V Ě S T N Í K

ČESKOSLOVENSKÉ NÁRODNÍ RADY AMERICKÉ

Čís. 272

Leden 1978

František Schwarzenberg:

Letopočty, končící osmičkou

Vstupujeme do roku 1978. Tu se těžko vyhneme úvaze, kolik pro náš národ významných letopočtů končilo osmičkou a že některé z nich navíc končily číslem 78. Těch významných letopočtů, končících osmičkou byla hezká řádka. Připomeňme si dnes alespoň ty nejznámější.

Před sedmisty léty, v roce 1278 padl na Moravském Poli v bitvě proti Rudolfovi Habsburskému náš "železný a zlatý král" Přemysl Otakar II. z rodu Přemyslovců. Jednalo se tenkrát o to, kdo bude římským císařem. Kurfiřti se obávali panovníka ve svém postavení tak mocného, jakým byl český král (a současně vévoda rakouský) Přemysl Otakar II. Proto raději zvolili Rudolfa, hraběte Habsburského. S tím se arci Přemysl Otakar nechtěl smířit a tak došlo k boji, ve kterém dosud tak často vítězný král hrdině padl. Za dvě generace vymřel po meči rod Přemyslovců a vedoucí postavení Habsburků bylo založeno na mnoho dalších století jak ve Střední Evropě a v Německu, tak později též na čas ve Španělsku, v Portugalsku, v Nizozemí a v Burgundsku, v částech Itálie a Nového světa.

Těžko se domýšlíme, jak by se byly vyvíjely dějiny Evropy a světa, kdyby ona osudná bitva byla dopadla jinak. Teprve v právě uplynulém roce byl ve svatovítském velechrámu po mnoha staletích otevřen hrob Přemysla Otakara II., jehož ostatky až po četných zastaveních na různých místech našly své spočinutí v Praze. Při otevření tohoto hrobu zasvitla v nezměněné kráse zlatá koruna a stejně krásné žezlo padlého krále.

O sto let později postihlo České království další neštěstí, kterým skončilo snad nejslavnější období našeho státu a naší vzdělanosti. Roku 1378 zemřel po dlouholeté, požehnané vládě otec vlasti, český král a římský císař blahé paměti Karel IV., po otci z rodu Lucemburského a po své matce, české princezně Elišce, potomek Přemyslovců.

Praha i celá naše země se dodnes honosí tím, co Karel IV. (křtěný na jméno Václav) založil či postavil. Začal budovat svatovítský velechrám, postavil kamenný most v Praze, založil Nové město Pražské, postavil Hladovou zed' i hrad Karlštejn a založil v roce 1348 (zase ta osmička!) naše vysoké učení v Praze. Postaral se o to, aby pražské biskupství bylo povýšeno na arcibiskupství, takže si naši králové napříště nemusili pro korunovaci chodit do ciziny, dal naši svatováclavské koruně její dnešní podobu a zajistil vedoucí postavení Českého království v rámci nadnárodní Svaté říše římské.

V patnáctém století si pak připomínáme volbu a korunovaci krále Jiřího z Poděbrad, který nastoupil svoji vládu v roce 1458. Až dodnes je Jiřík často vzpomínán pro svůj návrh na utvoření mezinárodního sdružení křesťanských panovníků, podobající se v leckterém ohledu tomu, co ve Společnosti národů a ve

Spojených národech bylo uskutečněno teprve v našem století.

Nyní obrat' me list středověku a pohlédněme na dobu novou. Opět vidíme řadu významných letopočtů, končících onou pro nás osudnou osmičkou.

V květnu roku 1618 dochází ku vzpouře českých stavů a k defenestraci místodržících Slavaty a Martinice z oken královské kanceláře na Hradě pražském. Tato událost byla nástupem války, která zpusťovala skoro celou Evropu a přinesla mnohým zemím neslýchanou míru útrap po dobu tří desetiletí. Touto dobou, poznamenanou válečnými hrůzami a emigrací velké části intelektuálního výkvětu národa končí vysoké kulturní vypětí rudolfínské renesance v našich zemích.

Třicetiletá vojna skončila opět v roce, končícím osmičkou. Vestfálský mír, uzavřený v roce 1648 zastihl Prahu ještě v boji. Studenti a řezníci hájili na Karlově mostu Staré město proti Švédům, kteří již měli ve své moci Malou Stranu a Hradčany.

O dvě stě let později bojovali studenti opět na těchže místech, kdy revoluce, která vzplanula nejprve v Paříži zachvátila též Prahu, Vídeň a Budapešť'. Byla to téměř celoevropská revoluce roku 1848, podmíněná prvky sociálními, nacionálními i politickými. V našich zemích převažoval požadavek udělení ústavy, ač pozdější ústavy nepřinesly naší zemi splnění oprávněných požadavků státoprávních. Ve svých důsledcích znamenal tento rok nástup střední vrstvy, tzv. buržoasie do vedoucích posic hospodářských i politických na dobu celého století, až do osudného roku 1948.

Naše státnost ožila v roce 1918 v rozšířené podobě nezávislé Republiky československé, kdy započalo ono nezapomenutelné dvacetiletí samostatnosti; doba, kdy naše Republika samojediná mezi všemi svými sousedy nikdy neodvolala svoji ústavu; doba, kdy nám bylo dobře.

V roce 1938 nadešel Mnichov a okleštění našich odvěkých hranic, ztráta našeho věnce hor a zklamání nad zradou spojenců. Roztříštění státu a nacistická okupace - to byly jen nevyhnutelné následky toho, co se stalo roku 1938.

Rok 1948 je poznamenán komunistickým pučem, který ukončil krátkodobou radost ze znovuzískané svobody a znemožnil lidu, aby si sám svrchovaně vládl a rozhodoval o svém osudu.

A konečně rok sovětské hanby, rok 1968 byl rokem sovětské invase a vojenské okupace Československa, rok úplného popření všech zásad mezinárodní slušnosti, zásad mezinárodního práva i zásad Charty Spojených národů.

Tak dosud končí chorovod letopočtů, končících osmičkou. Často si říkávame: do třetice všeho dobrého i zlého. Tož po letopočtech 1938, 1948 a 1968 doufáme, že byla dovršena míra strastiplných událostí.

Nechť nám milosrdná Prozřetelnost dopřeje, aby rok 1978 byl pro náš národ rokem št'astným, rokem splnění nadějí a tužeb,

VĚSTNÍK

January 1978

Organ of the Czechoslovak National Council of America

Published monthly (Except bi-monthly July-August)

Subscription \$2.00 a year - Outside U.S.A. \$3.00

Editor - Vlasta Vraz

Office: 2137 So. Lombard Avenue, Cicero, Illinois 60650

Tel.: 656-1117

Second Class Postage paid at Chicago, Illinois

VĚSTNÍK

Leden 1978

Organ Československé národní rady americké

Vychází měsíčně (s výjimkou dvojčísla v červenci-srpnu)

Předplatné \$2.00 ročně. - Mimo U.S.A. \$3.00

Redaktorka - Vlasta Vrázová

Úřadovna: 2137 S. Lombard Avenue, Cicero, Illinois 60650

Tel.: 656-1117

kteřé nikdy neuhaslý v srdcích věrných Čechů i Slováků, at' žijí doma ve vlasti svých předků, či at' jsou roztroušeni po celém světě!

*

"Důvod k naději" - OPRAVA

Tiskařský šotek zavinil, že v posledním čísle "Věstníku" vypadl závěr článku F. Schwarzenberga "Důvod k naději", ve kterém autor zdůraznil, že zmíněná změna k lepšímu sice ještě zdaleka neznamená uskutečnění všech oprávněných nároků či splnění všech přání, ale že přecjen nám dává do Nového roku důvod k malé naději, což je více, než nám bylo dopřáno v letech minulých. Omlouváme se čtenářům za toto nedopatření.

Ohlédnutí na konci roku 1977

Rok 1977 má už své trvalé místo v historii Československa zajištěno. Je vyjádřeno v projevu, který je znám pod jménem Charta 77. Je to nejcharakterističtější výraz situace v současném Československu. Je jistě řada dalších fakt a událostí, které tvořily tvář roku, ale Charta zůstane přece jen tím místem, kde se soustředilo všechno, co nashromáždil čas a ukázal život. Existence tohoto dokumentu nesmí být podceňována domněnkou, že jde pouze o další formu protestu vyznívajícím do prázdna, o další marné gesto. Charta je ve skutečnosti nový prvek, jak z hlediska vnitřního života Československa, tak i z hlediska mezinárodního.

Především je Charta **nejširše dosud formulovaným dokumentem**, který vyšel z ruské sféry jako svědectví o situaci a jako polemika s oficiálními prohlášeními a sliby. Je výrazem mínění nikoli jen jednotlivců nebo ojedinelé skupiny, ale všech vrstev v zemi. Šíří, z které dokument vyšel, charakterizuje spojení lidí s různým politickým přesvědčením, společenskou příslušností, různým náboženským vyznáním i věkem. Je velkou obžalobou podmínek života na zemi, když se k společnému projevu sešli lidé tak rozdílného zaměření, jako jsou komunisté, bývalí oficiální reprezentanti režimu, a vedle nich ti, kdo právě tímto režimem byli kdysi vyloučeni z veřejného života nebo se po dlouhé době počali do něj vracet v době tání během šedesátých let. Více než tyto křivdy a přehmaty, více než rozdíl filosofické dolehla na všechny ted' společná starost: svoboda a právo člověka vůbec. V zemi, která se vyvyšuje svou péčí o člověka, je třeba volat po zachování základních lidských svobod a práv! Vážnost této chvíle vedla k překonávání rozdílných politických, náboženských i společenských a vyvolala společnou akci sebezáchovy. Je tragedií, že to, k čemu mířil po staletí vývoj politických systémů, sociálních zápasů a humanitních ideálů musí být znovu obhajováno. Není divu, že svět se nad tím zastavil s podivem.

Dokonce i mnohé komunistické strany v západní Evropě se od oficiálních posic Československa distancovaly.

Další významný dosah Charty je v tom, že otevřela **veřejný dialog s reprezentanty vlády a mocí**. Dialog nastoupil tam, kde dosud hlasy kritiky a nesouhlasu byly lehce přehlušovány mocí a silou jediného partnera, vlády a jejích publicistů. Ted' promluví lidé pádně sami a nekonformně, bez přetvářky. A protože podmínky dialogu v zemi neexistují, otevřel se cestou složitější - přes cizinu. Zveřejnění Charty ve světě, když doma se tak stát nemohlo, styky s cizinci různého politického přesvědčení, konfrontace typu bělehradských jednání, to jsou příklady toho, jak se dnes vede dialog zastánců Charty s představiteli vlastní země. Tato opravdu zvláštní situace je tím nejlepším svědectvím o pojetí lidských práv, jestliže lidé doma nemohou otevřít své názory veřejnosti a jestliže se ani nemohou bránit, jsou-li napadáni. Nemohou odpovídat, vysvětlovat. Jediný styk s nimi prostředkuje - policie.

Co si myslet o podmínkách života v zemi, kde lidé v novinách, rozhlase, v televizi čtou a slyší o státu nepřátelské Chartě, kde někteří jednotlivci či skupiny posílají odsudky Charty a jejich reprezentantů, aniž měli možnost číst text. Jak žalostná je tato situace vládnoucích kruhů, jestliže tak poníží svého člověka, aby protestoval proti něčemu, co se mu vlastní vláda bojí dát přímo do rukou! Protestující proti Chartě připomínají ruské vojáky, kteří v roce 1968 přišli bojovat do Československa proti nepřátelským armádám. Taková je důvěra v člověka. Je oklamáván, nesmí poznat pravdu, protože by možná - zakolísal? nesouhlasil?

Charta přesvědčila dále o tom, že potlačení činnosti některého z reprezentantů Charty nebo jeho smrt neznamená zánik akce. Charta není dílem několika, ale mnoha, a názorem ještě více lidí nežli těch, co ji přímo podepsali. Proto dělníci neodsoudili své spolupracovníky, kteří podepsali Chartu. Proto byl takový strach z účasti na pohřbu prof. J. Patočky.

To jsou pravdy, kterým se nechce vládnoucí skupina dívat do očí. Nepomůže materiální doping, opíjení hmotnými výhodami, které probíhá v zemi, aby udrželo balanc mezi žádoucím klidem a možnostmi ekonomie. Starost o ni vyvolala dokonce další projev "lidskosti". Vláda začíná obchodovat s občanstvím. Své obchodní partnery hledá mezi lidmi, na které jinak spouští sprchu urážek a ponižení. Lidskost se prodává za západní měnu!

Tak se vstupuje do roku 1978. Nad zemí, která bude vzpomínat 60 let od založení samostatné republiky - a také 10 let od ztráty svobody v roce 1968, se vznáší stín vědomí, že ideály základních lidských svobod a práv jsou ohroženy, že obhajovat je znamená riskovat existenci, poslední špetku svobody osobní, nebo dokonce smrt.

Ve jménu lidskosti se zajisté bude v roce 1978 oslavovat pošlapání svobod ve jménu "Brežněvovy doktriny" a bude se vyjadřovat vděčnost za ochranu, kterou představuje přítomnost

okupační armády v zemi. Ti lidé, co posílali protesty proti Chartě budou děkovat. Zapomene se na to, že rok 1968 a proslulá doktrína nedosáhly ohlasu ani v sympatisujúcich kružích levicového hnutí ve světě. Naopak, že byly počátkem vnitřního rozkladu, který se dnes rozrostl do mnoha podob. O tom se v oficiálním československém tisku psát nebude. Stejně tak tam bude asi chybět ještě jedna odpověď na dávnou otázku roku 1968. Přihlásí se konečně veřejně ti, kdo tenkrát zavolali "přátelskou pomoc" do země? Na rozdíl od signatářů Charty, kteří všude vystupují otevřeně a uvádějí svá jména, tento rys držitelům moci chybí, jak nedávno znovu demonstroval V. Bil'ak před novináři ve Vídni.

V tom je význam Charty. Postavila věci v Československu do nového světla a snad i více upozornila svět na rozdíl mezi oficiálními prohlášeními, dokumenty a skutečným životem, který pod nimi běží dál. Není výkřikem slabosti nebo zoufalství. Je naopak apelem ke všem lidem, aby se nepřestávali zamýšlet nad nejzákladnějšími podmínkami lidského života ve světě, neboť i civilizovaný svět dokáže ve deformovat. Je odhodláním jít za těmito nejsamozřejmějšími lidskými právy i za cenu sebeobětování, jak napsal J. Patočka.

Do nového roku

Američané byli před koncem roku tázáni, čeho se nejvíce obávají. Týdeník Times kladl jim otázky a zjistil, že 39 procent amerických občanů má největší strach z inflace, 28 procent z nezaměstnanosti, 25 procent z nedostatku energie, 16 procent z daní. Ostatní starosti ustupovaly do ztracena, takže strach z válečné moci Sovětského svazu nedosáhl ani jednoho procenta.

Známy novinář, pisatel úvodníku Joseph C. Harsch poznamenal k tomu, že by se měla věnovat větší pozornost dnešní náladě amerického lidu a úvaze, zda má pravdu, když nejeví žádnou starost o to, co se děje a plánuje v Moskvě. Všechna námaha privátních organizací, všechna propaganda, záplava literatury, filmů, rozhlasových projevů atd. o rostoucí síle sovětské vojenské moci se setkala s nezájmem, píše Harsch, ani to, že v několika letech by Sovětský svaz mohl mít převahu nad námi, kterou by využil k ovládnutí světa, s Američany nehne. Američané neslyší varování, a to přimělo Harsche, aby se nad tím zamyslel. Věří, že kdybychom připustili, aby Sovětský svaz nabyl převahy, že by situace využil. Nemůžeme doufat, že by při nejmenším nepoužil politiky vydírání (political blackmail).

Novinář Harsch analyzuje situaci v Evropě, Číně, Africe (kde sovětské přípravy a naděje v severovýchodní Africe zklamaly). Těšme se ze zpráv CIA (americké tajné služby), že Moskva se bude potýkat s hospodářskými problémy, na které se patřičně nepřipravuje. Dosud vyvážela naftu, ale nastane záhy doba, kdy bude dovážet olej, a až to se stane, porobené národy budou hledat jiný nákupní pramen. Moskva nevyužívá správně pracovních sil, kterých má nedostatek. Musela by zlepšit pracovní výkony v zemědělství i v průmyslu a snížit počet mužů ve zbraní. Vypadá to, že stárnoucí vládcí již nestačí na řešení těchto problémů, že budou dále udržovat centralizovaný byrokratický systém, potlačovat osobní svobody a lidská práva a současně zvyšovat svou vojenskou sílu. Neočekávejme radikálních změn v Moskvě, usuzuje pisatel.

Žel, Američané se také nepolepší. Je pohodlnější nevidět nebezpečí, když není na dosah ruky.

Ján Papánek

Jednania v Belehrade

Belehradská konferencia, ktorá je pokračovaním Helsinskej konferencie o bezpečnosti a spolupráci v Európe z roku 1975 mala skončiť koncom roku 1977, ale nebolo dohody o tom, ako formulovať výsledky jejích jednání a ako ju uzavret', tak bola 22. decembra odročená a 17. januára bude na jeden mesiac pokračovať'.

Americká delegácia sa podľa zpráw, ktorých sa nám dostalo 10. januára od veľvyslanca Goldberga na Štátnom Departmente a z textov jeho reči a iných amerických účastníkov, najmä členov Kongresu, postupovala veľmi otvorene a dorazne, pokiaľ sa týka nedodržiavania ľudských a občianskych práv v komunistických zemiach. V úsilí o nápravu, zvlášť v Sovietskych a v Československu, bola viac menej podporovaná európskymi spojencami a neutrálmi.

Z toho, čo sa odohráva v komunistických zemiach, najmä v Československu, kde je útlak skoro najväčší, však pozorujeme, že toto pranýrovanie komunistov zatiaľ malo len malý vliv. Je síce pravda, že tresty proti niektorým ľuďom sú miernejšie, ale zato počet nevinných obetí sa značne zvyšuje.

Kladie sa otázka, či záver Konferencie prinesie nejaké kladné výsledky. Z toho, čo nám bolo povedané a čo bolo o konferencii napísané, sa dá súdiť, že prínos bude nepatrný. Nepatrný preto, že výsledky jednání musia byť jednohlasne dohodnuté. Sovieti a ich európski sateliti nepripustia, aby sa v záverečnom dokumentu objavilo niečo, čo by bolo ostro proti nim. Z toho vyplýva, že sa v záverečnom akte nebude hovoriť o ľudských právach. Súčasne však sa dá očakávať, že Západ nepripustí, aby sa niečo menilo v povodnom helsinskom dokumentu z 1975, o čo Sovieti so satelitmi usilujú. Preto problém ľudských práv ostane z právneho a medzinárodného hľadiska otvorený a slobodny svet bude moct' pokračovať' v poukazovaní na komunistický útlak, ktorý asi bude pokračovať'.

Jedna vec v celých jednaniach o Helsinkách je nápadne skoro nedotknutelná a umlčaná. Sám ju pokladám za jednu z najdôležitejších a preto pri všetkých schôdzach a príležitostiach na ňu upozorňujem. Je to násilná vojenská okupácia Strednej Európy Sovietmi a zvlášť Československa. Dokiaľ táto okupácia trvá, nebude podstatné nápravy vo veciach ľudských práv. Na dotazy sa nám vždy odpovedá, že o vojenských veciach a snížení sovietskych branných síl v Strednej Európe sa jedná vo Viedni, i keď je to súčasťou Helsínk a že tieto jednania stále ostávajú na mŕtvom vode. Sovieti nechcú snížiť počty svojich vojsk a zbraní, pretože sa obávajú o budúcnosť komunistických režimov v Strednej Európe.

Bola a je snaha, aby sa konferencia zasa o dva roky sišla v inej európskej zemi - možná vo Španielsku - ale v záverečnom akte sa o ľudských právach a občianskych slobodách ani o vojenskej okupácii Strednej Európy hovoriť nebude. Sovietom a ich satelitom sa poskytujú hospodárske a iné výhody a dávajú sa im technologické vymoženosti, a oni budú pokračovať', snáď trochu miernejším spôsobom, v prenasledovaní nevinných svojich občanov a sem tam dovolia, aby niekto z nich mohol odísť do zahraničia za svojimi príbuznými, aby mohli tvrdiť, že sú za Détente a že ju prakticky prevádzajú.

Docielilo sa málo, ale sa aspoň môže poukazovať' na komunistické výčiny. Oni totiž všetky ľudské práva a občianske slobody pokladajú za privilegium, ktoré môžu, ale nemusia poskytnuť'. Priznávajú jediné právo na robotu.

Z Washingtonu

Před odročením konference v Bělehradě v prosinci m.r. a před zahájením její poslední fáze v lednu 1978, zorganizoval State Department dvě konference pro zástupce organizací, které jsou činné v přípravě dokumentace o porušování lidských práv v zemích signatářů Helsinské dohody. Na konferenci 15. listopadu 1977, která se konala za přítomnosti vedoucího americké delegace vysl. Goldberga, který byl ve Washingtonu na poradách, ČSNRA zastupovala s. Anna Faltusová, která při té příležitosti předala State Departmentu sedmý svazek dokumentace o porušování lidských práv v Československu. Na konferenci, která byla svolána na 11. ledna 1978, několik dní před odletem americké delegace do Bělehradu a za přítomnosti vysl. Goldberga, ČSNRA zastupoval br. Dr. Josef Hašek.

Mezitím se stále udržuje styk s Commission on Security and Cooperation in Europe ("Watchdog Committee"), které jsou předávány dodatečně došlé dokumenty a jejich překlady. Komise a State Department nás pravidelně informují o průběhu jednání konference v Bělehradě. Nynější jednání v Bělehradě potrvá asi do poloviny února; budou se projednávat zejména nové návrhy, předložené různými delegacemi během konference. Bude také rozhodnuto o konání t.zv. "follow-up" konference, pravděpodobně v r. 1980.

První schůze předsednictva ČSNRA

v novém roce se konala v úterý 3. ledna 1978 v místnostech Rady v budově "Olympic" a řídil ji předseda Dr. Mikuláš Ferjenčík. Vládnoucí tuhý mráz kupodivu neovlivnil účast a tak se již krátce po půl sedmé večer mohlo začít jednat.

Bylo rozhodnuto spojit oslavy 60. výročí vzniku Československé republiky se sjezdem Čs. národní rady americké, který se podle stanov musí konat v tomto roce. Oslava a sjezd budou tentokrát ve Washingtoně, D.C., datum bude oznámeno později. K této příležitosti budou vydány zvláštní nálepky, které připraví ČSNRA ve spolupráci s Národním sdružením našich krajanů v Kanadě.

Sestra Faltusová zásobila schůzi řadou písemných informací o činnosti Rady ve Washingtoně, D.C. Vedoucí delegace U.S.A. na bělehradské konferenci o plnění - neplnění Helsinských dohod z r. 1975, velvyslanec Arthur Goldberg jí například běžně posílá zprávy o postupu americké delegace. Je potěšitelné, že ukazují pevný postoj k otázkám práv a svobod člověka všude na světě - tedy i v sovětském bloku. -

Dále byla projednávána otázka nově vznikající organizace Američanů československého původu, jejíž název má být "Czechoslovak National Congress" a v níž se mají sdružit všechny generace emigrantů a exulantů ze staré vlasti. Předsednictvo ČSNRA se zúčastňuje jednání svými zástupci, kteří podporují myšlenku společného kulturního společenství, jsou však zavázáni trvat na udržování politických úvazků Rady, jež zůstávají demokratické a tedy protikomunistické.

Schůze předsednictva ČSNRA z 3. ledna t.r. musela schválit i něco, co se jí schválit nechtělo: dlouholetý pokladník Rady Mirek Mejzr tvrdil již nějaký čas, že je penzistou a úřadům se to nějakým způsobem podařilo potvrdit, a tak se stalo, že na schůzi byl takřikajíc jen jednou nohou, druhou už měl v novém domově na Floridě. Jeho povinnosti převzal do sjezdu br. James Krákora.

Mirkovi a jeho Růžence bylo popřáno všeho nejlepšího a předsednictvo jim dokonce "dovolilo", aby se jednou vrátili do Chicaga, kde je budeme v práci Rady postrádat. Avšak tak již to v životě chodí . . .

(TOJN)

Z událostí v Československu

Signatáři Charty 77 hledají stále nové cesty k pronikání. Vydávají různé zprávy samizdatem, aby seznamovali československé občany s událostmi doma i ve světě. Šli dokonce tak daleko, že založili semináře, podzemní university v malém, jednu v Praze a druhou v Brně, která je pojmenována po prof. Patočkově. Policii ovšem netrvalo dlouho, aby si zjistila, že docházejí studenti (kterým není dovoleno studovat na universitě) do bytu prof. Milana Machovce, kterému nebylo dovoleno učit na Karlově universitě. Hrál v kostele na varhany, aby si vydělal na živobytí. Když podepsal Chartu, připravil se i o tuto možnost výdělků. Třída patnácti studentů byla rozpuštěna a bude zahájeno s nimi vyšetřování.

Dva další chartisté se rozhodli přijmout nabídku kancléře Kreiského a odjeli do Vídně: prof. Vladimír Klokoška, býv. děkan na právnické fakultě v Brně, a Dr. Josef Hodič, býv. profesor na vojenské akademii, kde vyučoval dějiny Československa.

Známý populární herec Pavel Landovský, který též podepsal Chartu 77, byl zatčen, vyslýchán a dočasně propuštěn. Je narčen z různých hříchů a pravděpodobně bude souzen.

Historie se věčně opakuje. Za řecké revoluce českoslovenští komunisté spoléhali na komunistické vítězství a přispívali k vítězství jak mohli. Tenkrát zachránil situaci prezident Harry Truman. (Byl mu za to v Athenách postaven pomník, o kterém se však málo píše). Když to komunisté v Řecku prohrávali, chtěli si zabezpečit budoucnost a posílali děti do komunistických zemí, někdy i s učiteli, aby se jim dostalo dobré komunistické výchovy.

Několik set řeckých dětí bylo tenkrát posláno do Československa. Žily v menších městech a učily se různým řemeslům a ovšem komunistické ideologii. Nyní se dočítáme, že Československo přijalo na šest tisíc mladých lidí z Vietnamu na dva roky učení v československých továrnách. Mají to být budoucí zkušení tovární dělníci a odborníci ve svém povolání. Někteří budou zaměstnáni ve sklárnách, hutích a továrnách. První, počtem 56, přišli již r. 1974 a jsou již vyškoleni. Deset jich prý bylo vyznamenáno po zkouškách v chemické továrně v Záluží a šestnáct dalších bylo uznáno za vzor učňů.

Devátý sjezd SVU 1978 v Clevelandu

SVU pořádá svůj příští sjezd od 26. do 29. října 1978 ve Spojených státech v Clevelandu ve státě Ohio. Na sjezdu budou uspořádána sympozia i diskuse na náměty, jež se dotýkají otázek českého a slovenského národa, stejně jako záležitostí obecného zájmu. Odborníky žádáme, aby se laskavě spojili s organizátory sjezdu a projednali s nimi podrobněji svou účast a téma přednášky. Předpokládané náměty diskusí a sympozií: Slovensko - politika, hospodářství a kultura v současnosti, Pražské Jaro 1968, Česká a slovenská hudba dvacátého století, Stav vědy v současném Československu, Charta 77, Československé hospodářské trendy 1918-1978, Dnešní výtvarné umění, Československé divadlo a film, Česká a slovenská literatura ve 20. století, Lidové umění v Čechách a na Slovensku, karpato-ukrajinská otázka a pod. Budou přirozeně vítány i náměty zcela jiného druhu i jiných vědních oborů. Aktivní účastníci sjezdu se musí přihlásit do konce února 1978 na adrese: 9th Congress SVU, 3932 West 223, Fairview Park, Ohio 44126, USA. - Tam se také doví veškeré další podrobnosti

ts - SVU

“Seznamovací čaj” debutantek

Ve čtvrtek 15. prosince 1977 o sedmé hodině večerní sešly se v společenské místnosti Lincoln Federal Savings and Loan Assn. na Čermákově třídě v Berwynu dívky z rodin československého původu na seznamovací čaj. Uspořádal jej pro ně Oblastní výbor ČSNRA, aby jim mohly být dány všechny potřebné informace, týkající se debutantského plesu, který Oblastní výbor ČSNRA pořádá letošního 11. února v Drake Hotelu v Oak Brook.

V zadní řadě od leva do prava na fotografii je Markéta Kyncl z Lake Forest, Marie Bessa z Hillside, Jane Přítasil z North Riverside; v přední řadě se usmívá Ilona Sova z North Riverside, Dorcas Dvorak z Riverside a Sherry Shesky z Cicera.

Že první setkání těchto mladých “dam” dopadlo více než uspokojivě, nemusíme ani podotýkat; vidíme to z jejich usměvavých tváří na fotografii.

Už teď jim přejeme opravdu upřímně mnoho štěstí a úspěchu; aby ten jejich “velký den”, na který se tolik těší - (a na který si jistě rády v životě vzpomenou) - dopadl pro ně tak, jak si přejí.

*

Dobrovolní pracovníci a pracovnice - za vedení předsedy plesu Františka Kalkuse, místopředsedkyně Míly Ferjenčikové, Vlasty Vrázové a úřadovny ČSNRA - pilně ples připravují a všemožně se snaží aby letošní debutantský ples Oblastního výboru ČSNRA se stal významnou událostí našeho krajanského života v celé chicagské oblasti.

Reservaci stolů - (jsou pro 10 návštěvníků) si můžete zamluvit a lístky na tuto významnou událost naší krajanské zimní plesové sezóny obdržíte u sekretářky Marie Langové v úřadovně ČSNRA, 2137 So. Lombard Ave., Room 202, Cicero; telefon: 656-1117. V ceně lístku \$25.00 je zahrnuta výborná, pečlivě vybraná a připravená večeře.

V zábavním programu předvedou tanečnice a tanečníci klubu “Beseda”, “Domova” a “Moravské kulturní společnosti” (za vedení Mojžíra Viktorina) - dobové tance. Debutantky při předtančení polonézy bude doprovázet hudba orchestru Philipa Varchetty, která pak bude k tanci i poslechu hrát po celý večer.

Těšíme se, že letošní debutantský ples oblastního výboru ČSNRA bude mít nejen zaslouženou odezvu u “starých” a věrných příznivců, ale že vzbudí i zájem u Čechoameričanů, zde již narozených, stejně jako u generace nejmladší, vstupující teprve do společenského života.

Za tiskový odbor oblastního výboru ČSNRA

F. U.

Československá národní rada americká

Oblastní výbor Chicago

srdečně zve vás, vaši rodinu a přátele na

XXVII. Výroční ples

pořádaný za čestného předsednictví senátorů
Charles H. Percyho a Adlai E. Stevensona a
členů Kongresu Spojených států Franka
Annunzia, Edwarda J. Derwinského a Henry
J. Hydea

v sobotu večer 11. února 1978

v plesové síni hotelu Drake v Oak Brook, Ill.

Představení debutantek 1978

Předtančení tanečníků Besedy, Klubu Domov a
Moravské kulturní společnosti v nastudování
dr. Mojžíra Viktorina

Orchestr Phil Varchetty

Večerní úbor

Cocktaily 6 hod. Colonial Room (Cash Bar)

Večeře v 7. hod.

Vstupné včetně večeře \$25.00. - Předprodej
vstupenek a rezervace stolů v úřadovně ČSNRA

Tel. 656-1117

DARY NA ČINNOST ČSNRA:

Bohemian National Cemetery, IL	\$100.00
Dr. Jiří a pí. Alena Štýbrovi, IL	\$50.00
Elsa Tesař, PH.T., a Ing. Bohdan Tesař, IL	\$50.00
John G. Ševčík, IL	\$25.00
Joseph F. Kalabza, FL	\$25.00
Dr. Ján Papánek, NY	\$25.00
Vladimír P. Gavora, AK	\$25.00
Ruth Crawford Mitchell, PA	\$25.00
Mr. - Mrs. Ruben E. Weltsch, NY	\$21.00
Charles M. Prchal, Odb. Západní předměstí, IL	\$20.00
Emilian Straus, Canada	\$20.00
Col. J. J. Pospisil, NE	\$20.00
Jaroslav Sabat, NY	\$20.00
Standa Prostředník, PA	\$16.00
Josef a Marie Pisařík, IL	\$16.00
Vsevolod Pospisil, PA	\$15.00
Milos A. Jansa, M.D., MD	\$10.00
Ernest Prokupek, NY	\$8.00
Sam Kristofik, MD	\$6.00

Problémy Západního Německa

Západní Německo je postiženo druhou vyzvědačskou aférou. První měla za následek, že Brandt se okamžitě vzdal svého vysokého úřadu. Aféra se týkala jeho blízkého přítele a spolupracovníka, z kterého se vyklubal vyzvědač ve službách Východního Německa. O druhém skandálu se psalo loni, pak se německý tisk odmlčel, ale teď se k tomu vrací. Ministerstvo obrany přiznalo, že r. 1976 byli zatčeni úředníci ministerstva, kteří provozovali špionáž pro komunisty Východního Německa. Předali prý na tisíc vojenských tajných dokumentů o operačních plánech západoněmecké armády i obranných plánech NATO. Byla prý prozrazena důležitá tajemství, což vyžaduje velkých změn v plánech NATO.

Z Východního Německa utíká mnoho uprchlíků do Západního Německa a musí se předpokládat, že mezi nimi je na sta vyzvědačů, vyslaných komunisty. Východní Německo se opevnilo proti stykům se Západem, jak se dalo. Pohraniční pásmo je obehnáno ostnatým drátem a zaminováno.

Konzervativní strana Západního Německa vypracovala dokument, v němž dokazuje, že Východní Německo porušuje Helsinskou dohodu o lidských právech. V obvinění se tvrdí, že od r. 1949 přišlo o život 182 osob při pokusu o útěk přes hranice. Vláda Východního Německa vězní na 2,500 osob, které se pokusily uprchnout na Západ a počítá se, že je dalších 2,000 osob vězněno z politických důvodů. Vláda v Bonnu vyplácí politické vězně. Za čtrnáct let stálo ji výkupné na 320 milionů dolarů. Berlín pronásleduje občany dle sovětského vzoru, když podají žádost o emigraci. Žádosti se po léta nevyřizují nebo se rovnou zamítají.

Západní Německo má též velký problém s teroristy, který začíná řešit energicky, a zdá se, že s dobrými výsledky. Z německých úspěchů by si měly vzít příklad ostatní země. Švýcarsko, Francie i Holandsko chrání teď lépe hranice a mezinárodní policie účinně stráží přechody. Koncem prosince byl v Holandsku odsouzen člen tlupy německých teroristů Baader Meinhof za zastřelení strážníka. Od doby dopadení a odsouzení uplynuly tři měsíce. Švýcarská policie zatkla dva Němce ve spojení s bandou teroristů, u kterých se našly peníze, výkupné za rakouského milionáře.

Nyní bonnská vláda obrací svou pozornost na podezřelé právníky, obhájce teroristů, kteří osnují spiknutí se svými klienty. Jeden ze zatčených ve Švýcarech, Siegfried Haag, je podezírán, že pomohl několika vrahům a nalézá se touto dobou ve vězení. Odhaduje se, že 40 až 50 právníků se propůjčilo k podvratné činnosti a je spojeno s teroristy. Německý tisk však hájí pověst německých právníků, z celkového počtu 31,000 je to poměrně malé procento, které propadlo do lidské spodiny.

Čtyři právníci z Východního Berlína se nesměli zúčastnit soudního řízení s únosci berlínského politického činitele Petra Lorenza. Po sebevraždě tří vůdců teroristů bandy Baader Meinhof a neúspěchu s únosem letadla Lufthansy, tito čtyři právníci podepsali a zaslali telegrafický protest - a s nimi dalších 13 berlínských právníků - že to nebyla sebevražda, nýbrž vražda. Mají nadmíru drzosti.

Nejdůležitější soud s právníkem, obhájcem teroristů se bude konat v polovině ledna. Bude souzen v Hamburku Kurt Gronewald, že podporoval teroristickou organizaci. Mohl by být odsouzen prý až na pět let vězení (což se nám zdá trest nedostatečný). Na rozdíl od rychlého soudu v Holandsku očekává se, že tento případ se protáhne, poněvadž žalující strana předvolá 85 svědků. Gronewald je obviněn, že od r. 1973 do 1975 spolupracoval se sedmnácti klienty Baader Meinhofu. Roku 1976

nebylo mu dovoleno hájit vůdce Andrease Baadera, poněvadž byl podezírán z nekalé činnosti. Odvolal se k vyššímu federálnímu soudu konstitučního práva a ten potvrdil usnesení nižšího soudu.

Gronewald bude obviněn, že spolupracoval s klienty, aby koordinovali hladovku; že financoval a zařídil informační síť mezi uvězněnými a členy bandy dosud na svobodě; že předal zprávu uvězněným o palestinské teroristické tlupě "Černé září", což přivodilo smrt tří diplomatů v Sudanu.

Po sebevraždě vězňů byly nalezeny v cele dokumenty o jeho účasti. Jeho informační síť byla sice narušena r. 1976, ale přestěhoval svou činnost do úřadovny jiného právníka - Klause Croissanta ve Stuttgartu. Německá vláda přiměla Francii, aby ho vydala a nyní se nalézá ve vězení v Západním Německu.

Informační služba šířila podobné návody, jak vést guerillovou válku, jak padělat pasy, ukrývat zbraně, zakládat ohně, atd. Také byly nalezeny plány dalších únosů.

Objevují se stále nové a nové důkazy, jak rozvětvená je činnost teroristů v Západním Německu. Dle hlášení rozhlasové stanice Deutschlandfunk z Kolína, patnáct teroristů přešlo z Mexika do Guatemaly. Policie Západního Německa žádá Guatemalu o bližší informaci.

Za těchto okolností německá vláda si uvědomila, že bude nutno zasáhnout drasticky a že dosavadní způsob vyplácení výkupného financuje teroristy a umožňuje jim v násilnostech pokračovat ve větší míře. Teroristé jsou nenapravitelní. V případech omilostnění, po propuštění na svobodu výměnou za rukojmí, hned se zapojují do zákeřné práce, aby mohli pokračovat jinde ve své podvratné a vražedné činnosti.

Jejich historie jsou nepochopitelné, např. případ hezké Vereny Beckerové. Kdysi byla zaměstnána u telegrafní společnosti. Dnes, ač jí není ještě třicet let, je veteránem ve zločinnosti. Roku 1974 byla odsouzena na šest let za výbuch bomby v Západním Německu, při kterém přišla jedna osoba o život. Do roka byla však na svobodě se čtyřmi členy německé podzemní bandy, zv. "Červnové druhé hnutí". Všech pět bylo vyměněno za život zajatého politického předáka Petra Lorenze. Sotva byli propuštěni, objevili se v Jižním Yemenu, aby zde pokračovali ve svém teroru. Odtamtud se Verena Beckerová vrátila tajně do Německa. Doprovázela ji člen pětky Rolf Heisler a právník anarchista Siegfried Haag. Proslýchá se, že v Yemenu se jim dostalo zvláštního výcviku ve střelbě, v zacházení s bombami a v různých formách podzemního boje.

V krátké době byli připraveni k útoku. S motocyklem značky Susuli najeli zezadu na limousinu vládního prokurátora Siegfrieda Bubacka a zastřelili ho kulometem, i jeho šoféra a splucestujícího. Stálo to tři lidské životy. Jeden z vrahů Guenter Sonnenberg a Beckerová byli dopadeni a přemoženi v přestřelce s policií.

Netrvalo dlouho - pouhé tři měsíce - a čtyři teroristé zavraždili významného bankéře Západního Německa. Jurgen Ponto se asi bránil při pokusu o únos. Když byl Haag zatčen, byly u něho nalezeny plány psané v tajném kódu o příštím podnikání.

Téměř současně Rolf Heisler se zúčastnil přepadení a únosu průmyslníka Hanns-Martina Schleyera. Jeho šofér a tři strážci byli zastřeleni. Účelem tohoto přepadení bylo vynutit si na úřadech propuštění jedenácti dalších teroristů a vrahů z vězení, včetně Baadera, vůdce bývalé tlupy Baader Meinhof, jeho spolupracovníků, tří teroristů, kteří se zúčastnili útoku na německé vyslanectví ve Stockholmu r. 1975 a - zase Vereny Beckerové.

Další členka pětky, Gabriele Krocher-Tiedemannová též nelenila ode dne svého útěku do Yemenu. Když teroristé přepadli vídeňské ústředí APECu (Organization of Petroleum Exporting Company) v prosinci r. 1975, byla to ona, která zastřelila rakouského policistu a strážce z Iráku.

Přepadení vedl nejkrušnější terorista Carlos Martinez (pravé jméno Ilich Ramirez Sanchez). Soudí se, že Krocher-Tiedemannová je jeho věrnou společnicí. Jiná verze praví, že byla zastřelena v dramatickém, hrdinném izraelském protiútoky v Entebbe, Ugandě.

Čtvrtým členem pověstné pětky byl Rolf Pohle, odborník ve zbraních. Rok po útěku do Yemenu se objevil v Řecku, kde byl zatčen. Rozpoutal se boj o jeho vydání, konečně byl vrácen a uvězněn v Západním Německu v říjnu 1976. Poslední z pětky Ingrid Siepmann a Rolf Heisler nebyli ještě dopadeni.

Vládě Západního Německa bylo jasné po těchto tragických zkušenostech, že propuštění zločinců znamená zvýšený teror a proto odmítla ustoupit a podvolit se teroristům, když se zmocnili bankéře Schlegra. Ani když čtyři Palestinci se zmocnili letadla Lufthansy, kancléř Helmut Schmidt nepovolil. Doba ústupků již minula a byla nahrazena činy. Ode dne strašného masakru izraelských sportovců v Mnichově r. 1972, policie Západního Německa si cvičila zvláštní údernou četou. Když letadlo s únosci přistálo v Somalii, kancléř Schmidt se spojil telefonicky s prezidentem Siad Barrem, a vysvětlil mu celé pozadí a činnost pětky. Propuštěním jedenácti teroristů by se jenom zvýšila jejich zákeřná činnost do nekonečna. General Barre se dal přemluvit a svolil, aby speciálně vycvičený úderný oddíl podnikl útok na letadlo.

Je pravda, že Schleger to zaplatil životem. Pilot též byl zavražděn, ale ostatní cestující - 86 lidí a pětičlenná posádka - byli zachráněni. Byla vyhrána jedna bitva proti teroru, ale teroristé nepřestanou. Není tedy jiného řešení a ostatní země Západu si musí konečně uvědomit, že výkupným se financují další útoky a propuštěním uvězněných teroristů se jim dává další příležitost pokračovat ve zločinnosti.

Zdá se, že Východní Německo má jiné problémy, máme-li uvěřit sdělení západoněmeckého časopisu Der Spiegel ze dne 2. ledna, že ve Východním Berlíně nepodepsaní členové strany tzv. demokratických komunistů vydali manifest. V prohlášení se prý žádá o svobodu názorů a konec byrokratickému diktátorství ve straně; odklon od "barbarismu" sovětské nadvlády; spojení Východního a Západního Německa; svobodné volby do celoněmeckého národního shromáždění; odzbrojené a neutrální Německo pod ochranou Spojených národů.

Erich Honecker prohlásil za Východní Německo, že je to snůška lží a pomluv. Obvinil novináře Západního Německa, že otiskují zfalšovaný dokument, podvržený západoněmeckou výzvědnou službou. Vydavatelství Der Spiegel se dušuje, že manifest je pravý. Vláda Západního Německa prohlašuje, že nemá s tím nic společného.

Je-li manifest pravý se pravděpodobně časem zjistí. Zaráží jeho ostré protisovětské zaměření. Mluví se hodně o eurokomunismu, cituje se španělský komunista Santiago Carrillo, který je v nelibosti v Moskvě. Má být učiněn konec "diktátorství byrokracie nad proletariátem a proti lidu". Má být samostatný parlament a nejvyšší soud, svoboda shromáždění, tisku, náboženství. Jsme proti diktátu jedné strany, praví manifest. Asociace demokratických komunistů dále tvrdí, že má nasazené buňky v komunistické straně. Odmítá otrockou poslušnost Moskvě. "Máme právo hledat německou národní cestu k socialismu, což nám Moskva přiznává slovy, ale odmítá politicky".

Je tomu právě rok, co k Novému roku vydali Chartisté v Československu svou Chartu. Je možné, že Východní Němci byli inspirováni tímto příkladem? O tom se dá pochybovat, dokud se nezjistí pramen německého hnutí. Podezřelé je to, že až československou Chartu podepsali svým jménem nejen autoři, ale sta signatářů, německé prohlášení je prozatím anonymní.

Z odboček ČSNRA

Hlášení o činnosti odbočky "T. G. Masaryk" v Los Angeles. List.-pros. 1977

Po dvacet dní se konala v Convention Center v Los Angeles Sovětská národní výstava, která měla demonstrovat úspěchy socialismu za 60 let trvání SSSR. Sověti neukázali to, co člověk hlavně k životu potřebuje: kvalitní spotřební zboží, slušnou životní úroveň a co největší možnou míru svobody jednotlivce. Odbočka považovala za vhodné upozornit americké návštěvníky na skutečný stav života v SSSR a na imperialistickou politiku Sovětského svazu. Ve spolupráci s jinými národy byla napsána, vytištěna a rozdávána osmistránková brožurka "Exhibition of Imperialism", která mimo jiné informovala čtenáře o největších zločinech SSSR (genocidy ne venkově, Baltských národů, Krymských Tatrů a pod.), o nedodržování mezinárodních smluv (nezaplacení válečné půjčky od Spojených států, porušení smluv o přátelství s Maďarskem, Československem a j. a o nízké životní úrovni lidu v SSSR v konkrétních číslech. Celkem bylo rozdáno 11,000 výtisků. Velmi dobře jsme při této akci spolupracovali s Poláky, Litevci, Lotyšci, Estonci a Maďary. Každý návštěvník výstavy byl u vchodu prohlédnut detektory jako při vstupu na letiště. Často se tvořily před vchodem dlouhé zástupy a návštěvníci tak měli čas a příležitost číst obdržené informace od porobených národů.

O sobotách a nedělích příslušníci demonstrovali a piketovali na travnatém prostranství před Convention Center. Transparenty žádaly svobodu pro disidenty, uvolnění emigrace, náboženskou svobodu a potrestání sovětských zločinců za tisíce vražd. Sugestivně působil symbolický soud nad Brežněvem a oběšení jeho figuríny. Dvakrát byla spálena sovětská vlajka. Členové odbočky se zúčastnili demonstrací ve solidaritu k ostatním porobeným národům. Televize uvedla několikrát záběry z demonstrací. Policie nedovolila demonstrantům se přiblížit ke vchodu na výstavu.

Výbor odbočky se sešel během tohoto údobí ke třem výborovým a pracovním schůzím. Sestra Jarmila Kracíková, Ing. Boris Rajek a Frank Zámyslický pomáhali obětavě novým uprchlíkům z Československa, kteří přicestovali do Los Angeles v listopadu.

Jiří Breber

* * *

IN MEMORIAM:

K uctění památky pí. Olgy Hurbanové věnuje pí. Sophia Salmová, N.Y.	\$10.00
K uctění památky zemřelé dcery, Mařenky Jurčíkové, věnuje matka pí. Marie Kolářová	\$10.00
K uctění památky zesnulého manžela Karla Trčky, věnuje pí. Emma Trčková, MO	\$5.00

Zpráva předsedy washingtonské odbočky ČSNRA na valné hromadě 13. prosince 1977

Vážené dámy a pánové, sestry a bratři:

Washington, jako hlavní město Spojených států, klade na naši odbočku zvláštní požadavky. Jsme zde u pramene zákonodárné a výkonné moci, formuluje se zde americká zahraniční politika a máme možnost působit na ty nejvlivnější osoby amerického veřejného života. I když jsme největší odbočkou Rady, náš počet a zejména počet těch, kteří mezi námi chtějí anebo mohou se aktivně účastnit tvůrčí činnosti, je malý. A tak tvrdit, že úkoly pro které jsme se ustavili, plníme k úplnému zadostiučinění, by bylo nemírným vychloubáním. Skutečností je, že naše možnosti jsou omezené. A srovnáme-li si ty možnosti a ty optimální cíle do rovnice, pak snad mohu říci, že se na ten výsledek můžeme přece jen dívat s určitým zadostiučiněním.

Předsedové washingtonských organizací se sešli koncem ledna, aby zhruba načrtli program na příští rok. Jedním z našich problémů bylo, že se toho dělalo moc, a že data mnohdy kolidovala. Myslím, že jsme ve svém cíli zjednat nápravu letos uspěli. Příští rok je zejména důležitý, protože to bude rok 60tého výročí založení Československé republiky. Spolupráce všech washingtonských organizací bude více než nutná, abychom své sporé organizační a pracovní síly zbytečně netříštili a soutředili se tak pouze na pořádání podniků významných a hodnotných. Navrhují proto tentativně, aby se představitelé washingtonských organizací sešli ve čtvrtek 26. ledna 1978. Doufám, že do té doby si budou moci zhruba připravit své programové návrhy. Jejich úkolem pak bude činnost v příštím roce účinně sladit.

V lednu několik z nás zastupovalo odbočku na ukrajinském kulturním večeru a na recepci konané u příležitosti 59tého výročí ukrajinské nezávislosti. Váš předseda měl dva interview s Philipem Clarkem z American Security Council, které byly vysílány rozhlasem 23. a 25. února. Námětem prvního bylo: Lidská práva - Slabina komunismu a druhého: Charta 77 a Lidská práva.

V březnu jsme tradičně uctili v naší kapliče výročí Masarykových narozenin. Pozvali jsme si tentokrát zástupce mladší generace, která Masaryka zná jen z literatury a z dědictví, které nám zanechal. Pavel Pecháček reálně-filosofickou úvahou nám dovolil nahlédnout do myslí mládeže jeho doby. Byla to plodná a poučná úchylka od našich obvyklých projevů. Velmi zdařilý pořad byl částečně zkalen tím, že v něm chybělo slovenské slovo, jak někteří právem namítali. Ne ze zlé vůle, ale proto, že se nenašel někdo, kdo by v ten den mohl anebo chtěl. Je nesprone, že v tom směru musíme usilovat o to, aby zejména naše tradiční podniky jako 7. březen a 28. říjen zněly společným hlasem a vyjadřovaly tak jednotu Čechů a Slováků, bez které ani minulé, ani budoucí Československo není představitelné.

V dubnu jsme uspořádali první kulturní večer "Perličky z vysílání Hlasu Ameriky". Nejenom, že jsme si vyslechli celkem málo známou Dvořákovu skladbu Americký prapor, ale pobavili jsme se, myslím s úspěchem, jednou politickou satirou a rozhovorem s panem McGulkou, narozeným v Čechách (s Mikulkou).

Vrcholem naší společenské sezóny byl ovšem opět květnový Majales. Předsedkyně paní Hartová se energicky ujala přípravných prací a se štábem obětavých spolupracovníků a spolupracovníků, vlastně tedy spolupracujících osob, se zasloužila o velmi hladké a úspěšné uspořádání Majalesu. Patří jim všem náš upřímný dík. Majales je našim jediným podnikem, z jehož finančního výtěžku pak živoříme celý rok. I když letošní

výtěžek byl uspokojivý, budeme se muset, při neustále stoupajících nákladech, v příštích letech uskovnit v některých okázalostech, aby se nám plody tohoto velkého organizačního úsilí nescvrkly v niveč.

Naše politické úsilí se letos soustředilo na deváté výročí okupace Československa. Rozhodli jsme se tentokrát pro účinnější akci. Připravili jsme otevřený dopis Brežněvovi a asi tucet na plátně namalovaných plakátů. 19. srpna jsme leták s dopisem rozdávali před sovětským velvyslanectvím a také na rohu 16té a K, kde jsme již mohli, podle platných policejních předpisů, také chodit s plakáty. Dne 21. srpna jsme pak uspořádali podobnou demonstraci před Lincolnovým pomníkem, kde jsme také vystavili tableaux s řadou dokumentárních obrázků z vpádu sovětské armády do Československa. Účastnilo se nás obou demonstrací málo, přes to jsme rozdali přes 7500 letáků, interview a reportáže, které o tom vysílal Hlas Ameriky a Svobodná Evropa, se setkaly s účinným ohlasem. Hlas Ameriky to také zahrnul do svých anglických zpráv, takže o tom bylo referováno do celého světa. Při demonstraci nám také pomohlo několik členů Společného komitétu baltických národů, a několik z nás se zase na oplátku účastnilo jejich demonstrace v září. Vážíme si také odvahy těch zástupců jiných washingtonských organizací, kteří se osobně dostavili a pomohli.

V říjnu jsme uspořádali večer českého a slovenského humoru z let 60tých. Tedy z let, kdy se poměry na čas uvolnily a kdy se lidé mohli opět svobodně projevat a mohli kritizovat. Uspěli jsme v tom, že přes špatné počasí se večera účastnila řada nových amerických přistěhovalců z doby Dubčekovy, jejichž přítomnost jindy postrádáme. Bohužel jsme ale také zjistili, že mnozí z nás, z té starší gardy imigrantů, politickému humoru a satíře tehdejší doby již tak nerozumíme, což je ovšem škoda, protože satira a politický kabaret byla jednou z neúčinnějších zbraní, kterou lid tehdy bojoval proti útlaku komunistického režimu. Náš dík za přípravu programu patří zejména bratru Zástěrovi a jeho nevyčerpatelné studnici materiálu. Večer se konal za účinné spolupráce washingtonské odbočky Společnosti pro vědy a umění.

Koncem října uctila odbočka československý národní svátek položením květin u Masarykovy desky na 16té ulici a na hrob presidenta Wilsona ve washingtonské katedrále. Obou slavností se účastnili zástupci všech washingtonských organizací, kteří si vyslechli projev Dr. Klímka u Masarykovy desky a bratra Šturmana ve washingtonské katedrále.

Kromě této okázalé činnosti vyvíjela se naše činnost také ještě jiným směrem. Usilujeme o to, aby ve Wilsonově domě ve Washingtonu, který je musejním pomníkem jeho života a činnosti, byla též na trvalo umístěna připomínka na jeho zásluhy o založení Československé republiky. Bratr Šturman je v čele komise, která se o to stará a podá Vám o tom zvláštní zprávu později. Kromě toho se zajímáme o osud Masarykovy desky na bývalém hotelu 2400, jejíž osud by mohl být ohrožen. Budova totiž nyní patří HUDu, tedy ministerstvu ubytování a městského plánování. Koupí-li ji někdo, kdo nemá k historickým památkám žádný vztah, mohl by nám odmítnout právo, mít desku i nadále umístěnou na budově. Zásluha o iniciativu v této věci přísluší bratru Kučerovi, který nás na to upozornil a zejména pak bratru Valuchkovi, který provedl promptně písemnou intervenci u ministryně HUDu paní Harrisonové. Byli jsme s bratrem Valuchkem v této věci v úzkém styku a já jsem pak pokračoval v tom, co on začal. Do dnešního dne není otázka permanentně rozřešena. Jde nám o to, aby místo anebo budova sama, byly prohlášeny za historicky památné a zaneseny do rejstříku

historických budov. Dobrozdání o to, co je a co není historické podává řada byrokratů, kterým jsme prostřednictvím HUDu dodali potřebný materiál. Čekáme nyní na jejich vyjádření.

To tak asi shrnuje naši činnost v uplynulém roce. A nyní mi dovozte ještě několik poznámek. Často jsem narazil na názory, v nichž se podceňovala činnost Rady. Zejména naše politické cíle byly kvalifikovány jako honění za chimérami. Jaké jsou ty naše chiméry? Předně jako američtí občané považujeme za svou povinnost varovat před nebezpečím domácího a mezinárodního komunismu. Podporujeme proto tu či onu politickou stranu, organizace, etnické skupiny a význačné jednotlivce pokud usilují o to, aby komunismus nerozkládal základnu svobody, spravedlnosti a sociálního míru této země. Pochopitelně nám leží na srdci osud Československa, země našich předků. Zajímáme se proto jaký je, a jaký by měl být postoj západních vlád a zejména vlády Spojených států k Sovětskému svazu, který připravil Čechy a Slováky o svobodu a nezávislost. Souhlasíme s politikou úsilí o uvolnění napětí mezi Východem a Západem - tedy détente. Nesouhlasíme však s názory, že takové uvolnění už nastalo. Mezinárodní komunismus neupustil od svého úmyslu přivodit komunistický řád všude na světě, po dobrém či po zlém, ať se to lidem líbí anebo nelíbí, a provádí svou kolonizaci bez ohledu na détente i nadále cestou nejmenšího odporu. Hospodářské a kulturní výměně se Západem rozumí Sovětský svaz jedině v tom smyslu, že by těžil ze západní technologie a získával hospodářské výhody, bez jakékoli svobodné výměny lidí a myšlenek, ale že by současně vyvážel na Západ komunistickou propagandu, politický a sociální rozvrat a nic víc.

Tento stav není détente. To jsou smířovačky, ze kterých Sovětský svaz vytěžil přemnoho a svobodný Západ nezískal skoro nic. Détente je chiméra. Dnešní stav odpovídá spíše appeasementu anebo tomu, čemu lépe rozumíme, mnichovanství. Proto chceme opravdové a nikoliv pouze zdánlivé uvolnění. Víťame dohody, bilaterální a multilaterální, pokud jsou založené na naprosté reciprocitě, nikoliv však smířovačky, sloužící jedině zájmům komunistických stran Sovětského svazu a jeho satelitů. Víťame vše, co slouží skutečným zájmům lidu porobených národů.

Tyto zásady byly již dříve formulovány ústředím Rady a jsou směrodatné pro náš postoj a pro naši činnost. Jak jsem již podotkl, naše možnosti jsou omezené. Můžeme tato naše kréda jen propagovat a doufat, že se jich americká veřejnost a byrokracie všimne. Nepodceňujme proto činnost Rady. Nepodceňuje ji americká vláda a americký kongres. Dovoďte mi, abych citoval slova senátora Roberta Dolea, která pronesl 25. listopadu na právě probíhající konferenci o bezpečnosti a spolupráci v Evropě v Bělehradě:

"We are a nation of immigrants, people who have come from all over the world to participate in the promise of America. Most of our population come from European backgrounds. They have cultural and ethnic identity with most of the participating states in this meeting. They actively maintain their interest through associations and organizations such as the National Confederation of American Ethnic Groups, the Czechoslovak National Council of America, the Congress of Russian Americans, the Polish American Congress, the Hungarian Organization in North America, the Ukrainian National Association and the Joint Baltic American National Committee - and many others. They have expressed their concern not only about human rights provisions of Basket III and principle VII, but also about the right of self-determination of all peoples. I cite these groups and their concern not to be provocative or confrontational. I merely wish to clarify and explain the reasons for the strong concerns of my

delegation and my government in the field of human rights. There is - in my opinion - a direct connection between the public perceptions of the integrity of the Helsinki process and the ability of governments in the West to carry on the process of détente". - Potud senátor Dole na bělehradské konferenci.

V této souvislosti pokládám za svoji povinnost se zmínit o práci, kterou pro přípravu bělehradské konference vykonala a vykonává členka našeho výboru Anna Faltusová. Její práce nemá sice s naší odbočkou nic společného, koná ji jako členka zahraničně politického výboru ústředí Rady, ale úspěch její činnosti se také odráží v postoji vládních úředníků a členů kongresu k naší odbočce. Nashromáždila stovky stran dokumentů týkajících se jednotlivců v jejichž případech Československo porušilo ustanovení Helsinské dohody. Všechno muselo být samozřejmě přeloženo do angličtiny. Její zásluhou byla řada konkrétních případů citovaných americkou delegací při obvinění Československa z porušování Helsinské dohody, nejlépe dokumentována. Umožnilo to vedoucímu americké delegace v Bělehradě, bývalému členu Nejvyššího soudu, velvyslanci Goldbergovi, citovat Adlai Stevenson na adresu sovětského a československého delegáta, kteří ho hrubě napadli: "If you stop telling lies about me, I'll stop telling the truth about you."

* * *

Výbor washingtonské odbočky ČSNRA zvolený na valné hromadě 13. prosince 1977 pro rok 1978: předseda, Dr. Vladimír Fleischer; I. místopředseda, Otakar Horna; II. místopředseda, Emil Royco (S); jednatel, Tanja Šturmanová (S); pokladník, Lubomír Krafka; zapisovatel, Dagmar Hornová; revisoři, Hany Disherová, Zdeněk Rakušan. - Členové výboru: Dr. Milan Bláha, Anna Faltusová, Jan Gabriny (S), Antonín Bartoš, Dagmar Fialová, Vilma Gregorová (S), Josef Kučera, Irena Lettrichová (S), Dr. Ernest Štunc (S), Pavel Šturman (S).

Bibliografie Esther Jeřábkové:

Czechs and Slovaks in North America

\$15.00 pro členy ČSNRA
a SVU,

\$17.50 pro nečleny

Tucson, 7. prosince '77.

Milé sestry a bratři:

Příloženě posílám Vám \$2.00 za vánoční známky a \$15.00 na zaslání knihy Czechs and Slovaks in North America, na niž jsem s Ms. Jeřábkovou po leta spolupracoval. Ta kniha bude mým nejlepším dárkem k vánocům.

Jak ten čas letí. Jsem už posledním žijícím z těch, co uzavřeli v r. 1915 Clevelandskou dohodu Čechů a Slováků v Americe - dále posledním žijícím signatářem Pittsburské dohody a též posledním žijícím účastníkem ustavující schůze Čs. nár. rady v Americe.

Srdečně zdravím,

Josef Martínek

Č. S. A.

Nejstarší bratrská a sesterská podpůrná jednota
v Americe jest připravená poskytnouti Vám
nejvýhodnější druhy životních pojistek plně
zabezpečujících Vaši ochranu.

Rovněž nabízíme pojistky poskytující pravidelný
starobní důchod jakož i pojistky hypoteční.

Další informace ochotně podají:

CZECHOSLOVAK SOCIETY OF AMERICA

"Pioneer of Fraternal Life Insurance"

CSA PLAZA

Telefony (312) 795-5800 - (312) 242-2224

2701 SOUTH HARLEM AVENUE

BERWYN, IL 60402

VĚSTNÍK

CZECHOSLOVAK NATIONAL COUNCIL
OF AMERICA

2137 So. Lombard Ave. - Room 202
Cicero, Illinois 60650

Second Class Postage Paid
at Chicago, Illinois